

gan, Anledning til Diskussion ved Rigsretten, idet Defensor ifølge sin almindelige Kompetence som Defensor vilde tage Ministrene i Forsvar. Det endte imidlertid med, at Defensor erkjendte, at der var Forskiel paa den offentlige Anklager og paa Rigsretten. Da jeg gjorde opmærksom paa, at Rigsretten dog maatte have Afgang til, at faae alle nødvendige Oplysninger, saa sagde han, at det var en anden Sag med Rigsretten, den maatte have alle nødvendige Oplysninger, og det blev heller ikke bestridt; men det stillede sig altsaa saaledes for os Alle den Gang, at, om end der kan være Tvivl om, hvor vidt den offentlige Anklager kan fremtvinge saadanne Oplysninger, saa er der ingen som helst Tvivl om, at Rigsretten kan i det Forholdet vil i saa Tilfælde stille sig saaledes, at den offentlige Anklager ifølge den Bemyndigelse, der er tillagt ham ved Rigsretsloven til at indhente Oplysninger, naar han finder det nødvendigt, vil henvende sig til Ministeriet, om disse Oplysninger. Ganste vist naar Ministeriet saa negter at give disse Oplysninger, har han ingen Midler til at fremtvinge dem, men han henvender sig da til Rigsretten og nedlægger Paastand, om at faae saadanne Oplysninger tilvebragte, og Rigsretten skønner da over, hvor vidt det er nødvendigt, eller ikke, og hvis den finder det nødvendigt, giver Rigsretten et Dekret om, at Statsraadsprotokoller eller Ministerraadsprotokoller, eller hvad der ellers er fornødent, skulle fremlægges i Rigsretten. Skulde Ministeriet da vagre sig ved at udlevere, hvad der fordres, har Rigsretten alle mulige Midler til, om det skulde være fornødent ved Politiets Assistance at bringe disse Protokoller til Stede. Derom antager jeg ikke, at der kan være Spor af Tvivl. De Bemærkninger, som det ærede Medlem for Christed Amts 3die Valgkreds iøvrigt gjorde om denne Lovs Indhold, skal jeg glemme for at behandle dem sammen med de Bemærkninger, som bleve frematte af det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 1ste Valgkreds, der tog dette noget mere udførlig navnlig for saa vidt angaar Lovforslagets §§ 14, 15 og 21. Det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 1ste Valgkreds tog i Begyndelsen at sit Foredrag i Gaar fat paa denne Lov paa en saa glubende Maade, at jeg egentlig troede, at det var hans Mening at sluge den helt lige til Tullen, ja, jeg var endog et Dreblik bange for, at han skulde sluge Tullen med, idet han gjorde gjældende, at det, der stod under Tullen, var slet ikke en Ministeransvarlighedslov, men derimod noget helt andet. Det ærede Medlem opregnede saa en hel Del Ting, som skulde staa i en saadan Ministeransvarlighedslov. Der skulde staa Bestemmelser om Forbedlingen af Ansvaaret til Straf, om Erstatning og om Forældelse af det Slags Ting, og efter at det ærede Medlem saa havde talt i nogen Tid, kom han selv til at slutte med, at der i denne

Ministeransvarlighedslov stod netop det om Forbedlingen af Ansvaaret paa de forskellige Ministre, om Straffen og Forældelsen og i det Hele alt det, der skulde staa i Loven. Det ærede Medlem kom altsaa selv til det Resultat, at der ikke var nogen Grund til at tage saa voldsomt fat paa Lovforlaget, som han havde gjort i Begyndelsen af sit Foredrag, men at det netop var et korrekt og normalt Exemplar af en Ministeransvarlighedslov. Jeg tror altsaa ikke, at denne Del af det ærede Medlems Foredrag trænger til nogen Imødegaaelse fra min Side; jeg kan ganske slutte mig til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har imødegaaet sig selv for den første Del af sit Foredrags Vedkommende. Det gjælder ikke blot, for saa vidt de Indvendinger angaar, som han rettede imod, at denne Lov skulde være en rigtig Ministeransvarlighedslov, hvilket reducerede sig til nogle Indvendinger imod 3 Paragrafer i Lovforlaget, medens det Dvrige blev anerkjendt for at være en meget god Ministeransvarlighedslov; men det gjælder ogsaa om de andre Bemærkninger, som det ærede Medlem fremkom med. Da det ærede Medlem f. Ex. betvivlede, at der var nogen Trang til en Ministeransvarlighedslov, indvendte han selv meget træffende imod denne Bemærkning, at dette i og for sig ingen Betydning havde, da der i ethvert Tilfælde stod i Grundloven, at der skulde gives en saadan Lov, og at det derfor var et priseligt Værk at arbejde hen til at faae en Ministeransvarlighedslov. For saa vidt det ærede Medlem udtalte, noget udenfor Sammenhængen med denne Sag og som en Slags Parenthes, at der i Folkethinget ikke havde været synderlig Stemning for at faae gennemført Grundlovens Løsteparagrafer, at det nærmest maatte siges, at det var Folkethingets Skyld, at Grundlovens Løsteparagrafer ikke vare førte ud i Livet, maa jeg sige, at jeg ikke tror, at det nærmest er Folkethingets Skyld, det er vistnok lige saa meget Ministeriernes Skyld; men hvis det virkelig er Folkethingets Skyld, saa er det i alt Fald det Folkethings Skyld, som fra 1849 til 1872 har været beherstket af Medlemmet fra den Side, hvortil det ærede Medlem selv hører, saa at der altsaa ikke kan være synderlig Tvivl om, hvem Ansvaaret paahviler. Og selv efter 1872 er det jo de Herrer's Ministerier, der have regjeret Landet, og altsaa ogsaa for den Tids Vedkommende vil Ansvaaret for, at disse Løsteparagrafer ikke ere blivne gennemførte, falde paa den Side. Som sagt, jeg skal betragte den første Halvdel af det ærede Medlems Foredrag som et Slags Preludium, der sigtede til at sætte Thinget i den behørigte Stemning for Behandlingen af Texten. Jeg vender mig da strax til Texten, som var de tre §§ 14, 15 og 21, om hvilke det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 1ste Valgkreds vilde paastaa, at det var Paragrafer, som burde udgaa af denne Lov, hvis den skulde være en ægte, korrekt og